

Prima instanță: Jud. Centru, mun. Chișinău: Jud. I. Țurcan

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău: N. Cernat, L. Bulgac, A. Pahopol

Î N C H E I E R E

03 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecător: Valeriu Doagă

Judecătorii: Tamara Chișca-Doneva, Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Leonti Adrian,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Leonti Adrian
împotriva Consiliului mun. Chișinău, intervenient accesoriu Leonti Tatiana cu
privire la obligarea asigurării cu spațiu locativ, încasarea cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, prin
care a fost respins apelul declarat de Leonti Adrian,

c o n s t a t ă :

La 09 decembrie 2015, Leonti Adrian s-a adresat cu o cerere de chemare în
judecată către Consiliul mun. Chișinău, intervenient accesoriu Leonti Tatiana
privind obligarea asigurării cu spațiu locativ, încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, activează în cadrul organelor
de poliție din 01 septembrie 1997, în funcția de comandant de grupă al
Plutonului de escortă și misiuni speciale al Inspectoratului General al Poliției din
cadrul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova până în prezent.

Susține reclamantul că, este inclus în lista colaboratorilor ce necesită
îmbunătățirea condițiilor de trai și întrucât până în prezent nu a fost asigurat cu
spațiu locativ s-a adresat cu o cerere către Consiliul municipal Chișinău, prin
care a solicitat asigurarea lui și familiei sale cu spațiu locativ în conformitate cu
art. 35 al Legii cu privire la poliție nr. 416 din 18 decembrie 1990, conform
cărui ofițerilor de poliție li se oferă spațiul locativ de către autoritățile publice
locale, la cel mult după un an de zile de la data numirii în funcție.

Consideră că, urmează a fi aplicată în privința sa anume prevederea
aceasta.

Menționează că, nu a deținut imobil în proprietate din momentul când a fost angajat în câmpul muncii în cadrul organelor de poliție.

Afirmă reclamantul că, la 04 decembrie 2015 a primit personal răspunsul la cererea înaintată către Consiliul municipiului Chișinău prin care i-au fost respinse cerințele solicitate.

Invocă prevederile art. 1 al Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, potrivit căruia orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său recunoscut de lege de către autoritatea publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termen legal al unei cereri, este în drept de a se adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Potrivit art. 14 și 43 stipulate în Legea privind administrația publică locală nr. 436 din 28 decembrie 2006, instituțiile responsabile de construcția, modernizarea și întreținerea fondului locativ sunt exclusiv consiliile locale și raionale.

Consideră că, urmează a fi aplicat art. 35 alin.(1) al Legii cu privire la poliție (în redacția de până la data de 18 decembrie 2009), unde se prevede expres obligațiunea autorităților publice locale de a asigura colaboratorii organelor interne cu spațiu locativ în cazul în care aceștia nu dispun de spațiu locativ, fapt ce se confirmă prin scrisoarea nr.0100/15/172856 din 29 octombrie 2015 eliberată de Întreprinderea de Stat Cadastru, inclusiv și prin certificatul nr. 07-06/1183 din 11 noiembrie 2015 eliberat de Consiliul municipiului Chișinău, Direcția Generală Economie, Reforme și Relații Patrimoniale.

Totodată, abrogarea normei legale nominalizate la 18 decembrie 2009, invocate ca motiv al refuzului Consiliului municipiului Chișinău, este o interpretare eronată a prevederilor legale, ori dreptul reclamantului de a fi asigurat cu spațiu locativ a apărut anterior abrogării dispoziției legale nominalizate.

Solicită reclamantul, obligarea Consiliului municipiului Chișinău să-i acorde spațiu locativ lui și familiei sale conform normelor locative în vigoare și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 24 martie 2016, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată a lui Leonti Adrian către Consiliul municipiului Chișinău, intervenient accesoriu Leonti Tatiana privind obligarea asigurării cu spațiu locativ și încasarea cheltuielilor de judecată.

În susținerea soluției date, prima instanță a invocat prevederile art. 22, 23 și 33 al Regulamentului cu privire la modul de acordare a încăperilor de locuit în Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 405 din 25 noiembrie 1987, potrivit căruia cetățenii care au nevoie de îmbunătățirea condițiilor locative au dreptul de a primi pentru folosire o încăpere de locuit în casele fondului locativ de stat sau obștesc, în modul prevăzut de legislație. Luarea la evidență a cetățenilor, care au nevoie de îmbunătățirea condițiilor de locuit, la locul de trai se efectuează printr-o hotărâre a organului administrației publice locale, iar la locul de muncă - printr-o hotărâre comună a administrației și comitetului sindical al întreprinderii, instituției, organizației.

Totodată, instanța de fond a reținut că, reclamantul nu a prezentat careva acte ce ar confirma faptul că ar fi fost luat la evidență pentru îmbunătățirea condițiilor locative atât la locul de muncă cât și la locul de trai, or acesta nici nu a înaintat o astfel de solicitare.

Prin decizia Curții de Apel din 29 noiembrie 2016 a fost respins ca neîntemeiat apelul declarat de către Leonti Adrian și menținută hotărârea primei instanțe.

Nefiind de acord cu decizia menționată, Leonti Adrian, la 16 februarie 2017 a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate și ilegale, deoarece instanțele judecătorești au încălcat și au aplicat eronat normele de drept material și normele de drept procedural.

Menționează că, cu decizia Curții de Apel a făcut cunoștință la 16 decembrie 2016.

Susține că, instanțele de judecată urmau să țină cont de prevederile art. 6 Cod Civil- acțiunea în timp a legii civile, care specifică că, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior(în speță, situația juridică s-a creat începând cu 01 septembrie 1997, odată cu numirea reclamantului în funcția de ofițer de poliție). Legea nouă este aplicabilă situațiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare(în speță, Legea nr. 90 din 04 decembrie 2009, produce efecte juridice asupra situațiilor care se constituie după intrarea în vigoare, la 18 decembrie 2009).

Relevă, ca lipsită de temeii se prezintă concluzia primei instanțe, precum că solicitarea spațiului locativ este tardivă, or norma de drept, la ce s-a referit

prevedea subiecții și condițiile raporturilor respective- angajarea persoanei și obligațiunea administrației publice locale de asigurare cu spațiu locativ, executarea căreia era condiționată de termeni, nu și de o adresare specială.

Consideră că, irelevantă în speță se prezintă și concluzia instanței, că hotărârea respectivă prin acordarea spațiului locativ poate fi adoptată doar în condiții generale de acordare a spațiului locativ și că poliția își creează fondul locativ de serviciu în modul stabilit de Guvern, această concluzie fiind în contradicție cu prima, or instanța de judecată urmează să constate temeiurile de fapt și de drept ale pretențiilor, fără să abordeze problema posibilității executării hotărârii. Această concluzie aduce atingere principiului separării puterilor, stabilit de art. 6 din Constituție, or, autoritatea judecătorească doar judecă, grija despre executarea hotărârii fiind a altora.

Relatează că, Curtea de Apel a emis o eroare judiciară la examinarea apelului, neluând în considerație argumentele invocate, menținând o hotărâre cu un sens dublu, ceea ce este inadmisibil.

În lipsa unui răspuns clar și explicit la argumentele invocate în cererea de apel, socoate că au fost violate drepturile garantate de articolul 6 alin.(1) din Convenție, dreptul la un proces echitabil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei ilegale.

Colegiul reține că, la materialele cauzei este anexată copia scrisorii de expediere în adresa părților a copiei deciziei integrale a instanței de apel (f.d.82), însă careva probe privind recepționarea deciziei contestate de către participanții la proces, lipsesc. Astfel, recursul declarat la data de 16 februarie 2017, se consideră depus în termen (f.d.84-88).

La 06 martie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expedit în adresa Consiliului municipal Chișinău cererea de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Până la examinarea pricinii, Consiliul municipal Chișinău nu a depus referință la cererea de recurs declarată, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Leonti Adrian este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.433 lit. a) Cod Procedură Civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Leonti Adrian, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel.

Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Completul judiciar reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

Potrivit jurisprudenței CEDO „... art.6 parag.1 al Convenției, nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, reieșind din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului care sânt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios, la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Leonti Adrian, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Leonti Adrian, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nicolae Craiu